

neúspěšného propagátora vojenského radaru USA v Brdech Tomáše Klvani o dobytí Československa Rudou armádou.

Rovněž neúčast nejvyšších představitelů Evropské unie a USA na oslavách 70. výročí vítězství nad fašismem v Moskvě zapadá do koloritu nového paradigmatu druhé světové války. Proč by měli oslavovat v Moskvě „dobyvačnou roli“ Rudé armády, která způsobila mezinárodnímu kapitálu ztráty, a znemožnila tak realizovat onu „osvobozenickou misi americké demokracie“, nesenou na pásech anglo-amerických armád, dál, za demarkační linii?

* * * * *

Falzifikace dějin druhé světové války začíná již falzifikací skutečného smyslu sovětsko-německého Paktu o neútočení z 23. srpna 1939. Autoři dějepisných učebnic považují sovětsko-německý pakt za lstivý manévr Stalina a zcela opomíjejí, že šlo o vyústění předešlého vývoje. Nezmiňují se o politice kolektivní bezpečnosti, kterou ve třicátých letech prosazoval SSSR a která se nerozvinula zásluhou Francie a Velké Británie. Nezmiňují se o britsko-německé sondáži z léta 1939, jež měla vyústit v pakt o neútočení mezi Německem a Velkou Británií. Nezmiňují se o neautoritativní vojenské misi Velké Británie a Francie v SSSR v létě 1939 (anglickou delegaci vedl penzionovaný admirál Drax, v čele francouzské delegace stál málo známý generál Doumenc). Nezmiňují se o tom, že za této situace SSSR, jenž nutně potřeboval získat ještě nějaký čas na přezbrojení své armády, oddálil uzavřením tohoto paktu napadení svého území, což objektivně ovlivnilo průběh a konečný výsledek druhé světové války.

Falzifikátoři dějin ve své válce proti historické pravdě „velkoryse“ přehlížejí vzpomínky pamětníků, mezi něž bezpochyby patří Alexandr Jakovlev, který v souvislosti s danou problematikou ve své knize Cíl života uvádí:

„Na rozdíl od sovětské delegace, vedené lidovým komisařem obrany K. J. Vorosilovem a náčelníkem generálního štábu Rudé armády B. M. Šapošnikovem, francouzská a anglická delegace byly reprezentovány druhořadými vojenskými činiteli, kteří nejen že nebyli zplnomocněni k jakýmkoli rozhodnutím, ale, soudě podle dokumentů zveřejněných po válce, zaměřili se na průtahy a maření jednání. Nyní již je známo, že anglická vláda zároveň tajně vyjednávala s Hitlerem a navrhovala mu uzavření paktu o neútočení a dohody o uzavření sfér vlivu. Tehdejší vláda Anglie, podlézajíc Hitlerovi, nenavrhovala mu nic většího ani menšího než rozdělit si ... území Číny a Sovětského svazu. ... Sovětská vláda, která při neplodných jednáních s Francií a Anglií o společné činnosti proti agresorovi vyčerpala všechny možnosti, byla nucena přistoupit na uzavření Německem navrženého paktu o neútočení. Uzavřela tuto dohodu a věděla, že dříve nebo později Německo rozpoutá válku proti naší zemi. Ale dohoda zbavila imperialistické mocnosti možnosti vytvořit jednotnou protisovětskou frontu a dávala SSSR výhodu času, tak nezbytného pro upevnění obrany.“ (*Bliže viz A. Jakovlev: Cíl života, Naše vojsko, Praha 1978, s. 169-170.*)

Bez povšimnutí nelze přejít ani názory, snažící se oddělovat vítězství sovětského lidu ve válce od politiky J. V. Stalina, u jejichž zrodu stál předrevoluční menševik Chruščov se svým lživým projevem, který v utajení přednesl roku 1956 delegátům právě ukončeného XX. sjezdu KSSS. Tento nevědecký, nehistorický, metafyzický přístup je ryze účelový. Jeho smyslem je očernit a zatratit politiku nejen J. V. Stalina, ale i všech sovětských komunistů. Historie oné doby přináší však diametrálně odlišné svědectví.

* * * * *

Pravda o masakru polských důstojníků v Katyni roku 1941 německým popravčím komandem je v duchu fašistické propagandy stavěna na hlavu a za smrt Poláků je obviňována sovětská strana, čemuž napomohly i velikášské ambice Gorbačova, jenž se jal Západu dokázat svou věrohodnost a oddanost „demokracií“ prohlášením, že zajatí polští vojáci byli povražděni na základě rozhodnutí politbyra VKS(b). Co na tom, že toto prohlášení bylo „podepřeno“ průhlednými padělkami, které ruský ústavní soud musel prokazatelně odmítnout. Co na tom, že se kopie padělků předané polské straně musely v Polsku „záhadně“ ztratit, aby pozůstalí oběti nemohli podávat žaloby u soudů a tím v plné nahotě odhalit lživost Gorbačovových „důkazů“. Co na tom, že fašistické „důkazy“ o vině sovětské strany byly na sklonku války německou stranou spáleny a všichni svědci masakru, stejně jako německý patolog prof. Buhtz, pod jehož vedením byly roku 1943 otevřeny hromadné hroby v Katyni, byli těsně před kapitulací fašistického Německa zastřeleni. Co na tom, že si v souvislosti s katyňským masakrem J. Goebbels do svého deníku poznamenává větu o tom, že je škoda, že v tělech mrtvých byly identifikovány německé kulky. Místo toho falzifikátoři dějin točí film, který má stvrdit dějinnou lež, jež se hodí i představitelům kapitalistického Ruska v boji proti komunistům.

Kontrarevoluční vládcí Kremlu v roce údajného sedmdesátého výročí masakru polských důstojníků zveřejňují padělkami „důkazů“ viny sovětské strany, v nichž odborníci našli již 57 znaků falzifikace, za hlavního viníka označují J. V. Stalina, ale jako čert kříže se bojí exhumace zastřelených obětí. Velkolepé setkání dějinné lži, které mělo v Katyni proběhnout 10. 4. 2010, vyústilo v nečekanou tragédii. Její rozměr jako by symbolicky stvrzoval Erbenovo pojetí myšlenky osudovosti, umělecky ztvárněné v jeho baladách.

* * * * *

V souvislosti s eliminací vlivu Rudé armády a SSSR ve druhé světové válce je zveličována pomoc Velké Británie a USA bojujícímu Sovětskému svazu. Např. v učebnici Jana Kuklíka a Jiřího Kociana Nejnovější dějiny je dán prostor americkému historikovi D. F. Flemingovi, který hodnotí americkou pomoc SSSR takto: „Od počátku americké pomoci až do 31. května 1945 bylo do Ruska posláno 2 600 lodí s 15 234 791 tunou materiálu. Nejdůležitější byla pomoc při zajištění ruské dopravy. Dodali jsme asi 427 000 nákladních aut, 13 000 terénních vozů a 35 000 motocyklů. Americké džípy jezdily na všech ruských frontách. Železničnímu parku jsme poskytli téměř 2 000 lokomotiv a 110 000 vagónů, všechny upravené pro ruské širokorozchodné tratě. Šlo tam dále za miliardu dolarů strojů, 2 670 000 tun naftových výrobků a 2 478 000 tun potravin, které většinou spotřebovala armáda. Byly poslány 4 miliony párů vojenských bot a mnohé jiné věci...“ (s. 48)

Tyto vybrané údaje mají žáky ohromit. Mají v nich vytvořit představu, že nebyť americké pomoci, nebyl by SSSR schopen na východní frontě vůbec bojovat. Za účelem vytvoření uvedené představy je proto zamlčena skutečnost, že veškerá zahraniční pomoc Sovětskému svazu během války činila od 5 do 12 % potřeb bojujícího SSSR a že tedy 88 až 95 % potřeb pokryl Sovětský svaz z vlastních zdrojů.

V takto rozehrané partii se pak stalingradská bitva, rozhodující bitva druhé světové války, která se stala skutečným zlomem jejího průběhu, může přejít třemi větami, jak to např. činí Věra Olivová v Dějinách nové doby 1850 – 1993:

„Od srpna 1942 do února 1943 se na Volze u Stalingradu ... rozhořela rozsáhlá bitva, která skončila katastrofální porážkou německé armády. Stalingradská bitva předznamenávala rychlejší německý ústup na všech úsecích východní fronty.“ (s. 128) Tot vše.

Jan Kuklík ve čtvrtém dílu učebnicové řady nazvané Lidé v dějinách zmíní letmo stalingradskou bitvu dokonce jen v jedné větě: „Rozhodující předpoklady k vítězství nad hitlerovským Německem a jeho spojenci se vytvořily po vítězstvích sovětské armády u Stalingradu, u Kurska, Orla v roce 1943 a po invazi angloamerických vojsk do Normandie v červnu 1944.“ (s. 67)

* * * * *

Eliminace úlohy Rudé armády v závěru druhé světové války je patrná rovněž v souvislosti s osvobozováním Prahy, kdy je protagonisty historického revizionismu popírána osvoboditelská role Rudé armády, neboť prý se Praha osvobodila sama před příjezdem Rudé armády do města. Již zmiňovaní autoři učebnice Nejnovější dějiny v této souvislosti na straně 73 tvrdí, že 8. května 1945 večer boje v Praze utichly, a pokračují: „Do téměř již svobodného města přijížděly sovětské tanky.“ S myšlenkou sebeosvobození Prahy se můžeme setkat i v revitalizované expozici Armádního muzea v Praze na Žižkově.

Eliminace úlohy Rudé armády je prohlubována fašizujícími tendencemi, v nichž jsou oslavováni bojovníci proti Rudé armádě. V současných učebnicích dějepisu z pobaltské Litvy se můžeme setkat např. i s těmito myšlenkami: „22. 6. 1941 vypukla válka mezi Německem a SSSR, která přinesla nové naděje. ... Po porážce fašistů nastala druhá okupace Litvy.“ (*Brusel 5. 2. 2010 – mezinárodní konference o falšování dějin.*) V návaznosti na tyto fašizující tendence jsou pak poškozovány a ničeny památníky Rudé armády a to nejen v Pobaltí.

Do tohoto rámce zapadá i ocenění Stepana Bandery titulem Hrdina Ukrajiny (22. 1. 2010) bývalým ukrajinským prezidentem Viktorem Juščenkem, které tak vřele ocenila i česká bojovnice proti komunismu, dnes již zesnulá Naděžda Kavalírová. Toto ocenění stalo se jakousi symbolickou předehrou fašistického převratu na Ukrajině roku 2014, připraveného s podporou představitelů Evropské unie v lůně nejvyšších vládnoucích kruhů USA.

Zatímco Rudé armádě byla vládnoucími kruhy pučistů v Kyjevě přisouzena role agresora, zločinec Bandera stává se morální autoritou Porošenkova loutkového režimu, k němuž blahosklonně vzhlíží i Sobotkova vláda České republiky. Sám premiér vyslal fašistické juntě jakousi humanitární pomoc a jeho ministr zahraničních věcí, sociální demokrat Lubomír Zaorálek, vyrazil dne 22. 2. 2015 do Kyjeva, aby tam společně s představiteli prý demokratické Evropy oslavil první výročí fašistického puče na Ukrajině. A pak že neexistuje sociálfašismus!

* * * * *

Oč více je eliminována úloha Rudé armády a SSSR v dějinách druhé světové války, o to více je zveličována úloha armád Velké Británie a USA. Najdou se i tací, kteří operaci Overlord, tedy vylovení angloamerických armád 6. června 1944 v Normandii, považují za přelom ve druhé světové válce.

Není pak divu, že se Plzeň stává „hlavním městem“ oslav konce druhé světové války v buržoazní České republice. Velká mlhovina však zakrývá skutečné příčiny

angloamerického bombardování Prahy, Brna, Zlína, Záluží u Mostu a dalších míst protektorátu v závěru druhé světové války. Aktéři této mlhoviny zamlčují, že tato vojenská akce byla motivována politickými zájmy především USA, jejichž cílem bylo podlomit hospodářství nově se rodícího Československa, jehož politický vývoj se ubíral jiným směrem, než si představitelé USA přáli. Proto ani řečníci na oslavách konce druhé světové války v Plzni raději nepřipomínají 25. duben 1945, den, kdy byl skutečně jeden z největších angloamerických náletů na území protektorátu – nálet na plzeňskou Škodovku. Sedmdesát procent závodu při něm bylo proměněno v trosky.

Příchod americké armády do Plzně 6. května 1945 bezesporu vojensky zabezpečil výsledky povstání českého lidu v Plzni a tehdejšími plzeňským kraji vůbec. Náš lid srdečně přivítal americké vojáky, neboť v nich viděl spojence Rudé armády, s níž společně bojovali proti fašismu. Na mnoha místech docházelo k sbratření mezi našimi občany a řadovými příslušníky americké armády. Došlo též k sbratřování mezi americkými vojáky a vojáky Rudé armády v prostoru u Rokycan nebo v Plzni na Slovanech. Tato setkání se stala symbolem družby pracujících celého světa.

Zatímco prostí Američané šli do boje proti fašistickým státům s upřímnou vůlí pomoci Rudé armádě a národně osvobozeným silám evropských národů, američtí imperialisté sledovali tímto bojem zcela jiný cíl: zachránit v Evropě, v níž pod vlivem úspěšného postupu Rudé armády docházelo k rozmachu národně osvobozenického hnutí, jež přerůstalo v boj za sociální osvobození pracujících, kapitalismus.

Proto americká armáda po příchodu do plzeňského kraje pokračuje v hospodářském oslabování naší země. Představitelé americké armády se např. snaží získat dokumentační materiál o výrobě nejmodernějších zbraní v rozbombardované Škodovce. Na borském letišti v Plzni pak příslušníci americké armády spalují zásoby ze skladu látek a ložního prádla, za Goldscheidrovou hrncírnou zas spalují nábytek, radiopřijímače, potraviny a další předměty. Ve Stodě se americké vojenské velitelství násilím zmocnilo 40 vagonů látek, které byly zabaveny nacistům v plzeňském pivovaru, a nechalo je spálit. V Rokycanech bylo obdobně zničeno 60 vagonů látek. O tom však řečníci v Plzni, oslavující konec druhé světové války, nehovoří.

Nezmiňují se ani o tom, že velitelství americké armády ihned po příchodu do Plzně neuznalo Revoluční národní výbor jako mocenský orgán, vytvořený během povstání, a rozpustilo jej. Teprve po důrazných protestech našich občanů začali velitelé americké armády jednat s jeho zástupci, aby nakonec tento orgán podřídili americkému veliteli města.

Řečníci oslavující osvobození Plzně americkou armádou rovněž nehovoří o tom, že v době, kdy pražský rozhlas volal o pomoc, americké velení nedovolilo stovkám českých vlastenců z Plzně, Rokycan a dalších míst odejet Praze na pomoc. Velitelé americké armády neměli přirozeně zájem na vítězství pražského povstání, jehož průběh aktivně ovlivňovali komunisté.

* * * * *

Komunistický odboj je vůbec odsunut na vedlejší kolej. Např. Věra Olivová v již zmíněné učebnici Dějiny nové doby 1850 – 1993 po zevrubné charakteristice tzv. občanského odboje přechází k následující charakteristice odboje komunistického:

„Od tohoto občanského odboje se distancovala komunistická strana. Její činnost byla ovlivněna sovětsko-německou spoluprací po paktu z roku 1939. A protože komunistická

internacionála (správně Komunistická internacionála - pozn. autora) současně prohlásila válku za válku imperialistickou, ilegální organizace komunistické strany byly zaměřeny především na přípravu revoluce. Boj proti nacismu zůstával mimo jejich pozornost. Ke změně stanoviska komunistické strany došlo až v roce 1941 – až po vypuknutí německo-ruské války a po přístupu Sovětského svazu k Atlantické chartě. V té době začal vyvíjet činnost II. ilegální ústřední výbor komunistické strany vedený J. Zikou, na jehož činnosti se podílel i J. Fučík.“ (s. 142)

Kam se autorce učebnice vytratila akce Gitter (Mříže), na jejímž základě byli pozatýkáni významní funkcionáři komunistické strany ihned po okupaci Čech a Moravy v březnu 1939? Kam se poděly aktivní formy odporu proti okupantům, jež uplatňovala komunistická strana během okupace? Kam se zatoulaly informace o promyšleném budování ilegální organizační sítě komunistické strany, která jí umožnila kontinuální činnost po celou dobu okupace? Proč je zmiňován pouze II. ilegální ústřední výbor? Cožpak autorka neví, že se během okupace v činnosti vystřídaly čtyři ilegální ústřední výbory? Kam se ztratily oběti z řad komunistického odboje? Cožpak 25 000 padlých komunistů je zanedbatelné číslo?

Dvojice autorů Kuklík – Kocian v Nejnovějších dějinách rovněž zlehčuje úlohu komunistického odboje. Aktivní formy odporu, které prosazovali komunisté, jsou připisovány všeobecně celému odboji (s. 62), z ilegálních tiskovin jsou uvedeny V boj a Český kurýr, zatímco komunistické Rudé právo je zamlčeno. Na str. 63 a 64 se žáci mohou podrobně seznámit s protifašistickou činností Tří králů (Josef Balabán, Josef Mašín, Václav Morávek), avšak o Eduardu Urxovi, Juliu Fučíkovi, Janu Zikovi, Maruše Kudeříkové a dalších představitelích komunistického odboje si žáci nepřečtou nic.

Stejným způsobem je v učebnicích dějepisu vykleštván československý zahraniční odboj na východní frontě. Věra Olivová ve své učebnici zcela vypouští boj československých vojáků u Sokolova, v Kyjevě, Žaškově, Bílé Cerkvi. Zamlčuje jméno Otakara Jaroše, prvního zahraničního bojovníka, který byl poctěn in memoriam vyznamenáním Hrdina SSSR. Stejně tak zamlčuje i jméno kpt. Jána Nálepky a dalších československých hrdinů, kteří se svými činy trvale zapsali do dějin východní fronty. Dvojice Kuklík – Kocian ve své učebnici Nejnovějších dějin citují na str. 68 a 69 slova W. Churchilla, kterými oceňuje činnost československých vojáků a letců ve Velké Británii, a blahopřejný dopis, který v souvislosti s obranou severoafrické pevnosti Tobruk zaslal velitel britské armády N. M. Ritchie podplukovníku Karlu Klapádkovi. Citaci poděkování M. I. Kalinina Ludvíku Svobodovi za pomoc československých vojáků Rudé armádě v bitvě u Sokolova však autoři neuvádějí.

* * * * *

Za hlavního viníka porážky Varšavského povstání, které vypuklo 1. srpna 1944, je aktéry historického revizionismu považován J. V. Stalin, na jehož příkaz se zastavil postup Rudé armády před Varšavou, ačkoli její vojska již prováděla bojové operace v oblasti varšavského předměstí Praga, a nechal prý Varšavu vykrváčet.

Rozbor situace na východní frontě v létě 1944 však vyjevuje tři příčiny zastavení postupu Rudé armády před Varšavou:

1. Rudá armáda se svým rychlým postupem na západ příliš vzdálila od týlových jednotek, z čehož pramenilo nebezpečí v podobě oslabení útočné síly čelních jednotek. Vzniklá situace si tedy vyžadovala čas pro zkrácení vzdálenosti mezi čelními a týlovými

jednotkami Rudé armády. Jedině tak bylo možno obnovit útočnou sílu Rudé armády v hlavním útočném směru na Berlín.

2. Varšavské povstání, v jehož čele stál velitel polské Zemské armády Bór-Komorowski, bylo vojensky namířeno proti německým okupantům, politicky však bylo zaměřeno proti Rudé armádě a SSSR. Politickým smyslem povstání bylo vybojovat moc ve Varšavě pro představitele polské buržoazie ještě před příchodem jednotek Rudé armády do města a z této pozice zahájit jednání s představiteli Rudé armády. Před naplněním tohoto záměru nebyl ze strany vedoucích představitelů varšavského povstání zájem o společné jednání se zástupci Rudé armády za účelem vstupu Rudé armády na území města.

3. Rudá armáda se zastavila na linii Visly rovněž ze strategických důvodů. Před dalším postupem Rudé armády přes Polsko směrem k Německu bylo žádoucí německého protivníka co nejvíce oslabit, a tak byla zahájena útočná operace Rudé armády v jižním směru a to na Rumunsko. Rudá armáda obsadila rumunské zdroje ropy a odřízla Němce od zdroje paliva, což pro ně mělo katastrofální důsledky.

* * * * *

K aktivním spolupracovníkům protagonistů historického revizionismu patří bezesporu sudetští Němci a jejich pokračovatelé. Pro ně dějiny druhé světové války začínají až rokem 1945, a tak donekonečna omílají svou „pravdu“ o vyhnání sudetských Němců z českého pohraničí. Záměrně však zamlčují, že to byli právě sudetští Němci, kteří vyhnali české obyvatele z českého pohraničí v roce 1938 po podpisu zrádné mnichovské dohody, na jejímž zrodu se spolupodíleli i představitelé „demokratické“ Anglie a Francie.

Do tohoto soudku falzifikátorů dějinné pravdy lze zařadit i tvůrce antičeské propagandistické agitky České televize o hromadném vraždění „civilních“ Němců českými obyvateli záhy po ukončení války, nazvané Zabíjení po česku, která měla premiéru u příležitosti 65. výročí konce druhé světové války. Tři sta šedesát tisíc československých obětí fašistického režimu přechází film mlčením. Presentovány jsou jen oběti německé coby nespravedlivé oběti výlevu české bestiality. Člověk zbavený schopnosti historického myšlení s dojetím a slzami v očích sleduje osudy ubohých Němců v Praze i v českém pohraničí a jeho vědomí je mistrně zamořováno obrazy krvelačných Čechů. Protičeská agitka byla vytvořena v souladu se stěžejními aktivitami německého Centra proti vyhánění usilujícími přepisovat dějiny dle jednoduchého receptu: učinit z pachatelů za každou cenu oběti. Není divu, že si za onu agitku vysloužil její režisér David Vondráček, dlouholetý přítel předsedy Sudetoněmeckého landsmansaftu Bernarda Posselta, Cenu lidských práv Franze Werfla a k ní jako přídavek i finanční dar deset tisíc eur.

Historický revizionismus sudetských Němců ostudně podpořil Nejvyšší správní soud v Brně, který v roce sedmdesátého výročí osvobození bývalého Československa od fašismu rozhodl o registraci Sudetoněmeckého sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku. Tato registrace je zneuctěním památky všech bojovníků proti fašismu.

* * * * *

Falzifikací dějin druhé světové války sledují apologeti kapitalismu dva cíle. Prvním cílem je zakrytí skutečné příčiny vzniku druhé světové války, jež se zrodila v konkrétních historických podmínkách z ekonomických kořenů a politických cílů kapitalismu. Jestliže ekonomické kořeny vyrůstaly z plodu kapitalistické ekonomiky

- světové hospodářské krize kapitalismu třicátých let XX. století, politický cíl této války byl zaměřen na zničení Sovětského svazu, státu vítězné dělnické třídy a rolníků, na rozbití komunistického a dělnického hnutí uvnitř států kapitalistických a na nové přerozdělení světa dle představ nejreakčnějších kruhů světové buržoazie.

Falzifikace dějin druhé světové války má zakrýt pupeční šňůru mezi kapitalismem a jeho nejzrůdnějším dítětem – fašismem, aby protagonisté soudobého kapitalismu mohli pod hlavičkou totalitarismu vytrubovat do světa falešnou myšlenkovou konstrukci o rovnosti fašismu a komunismu.

V jimi vytvářeném obrazu války hraje svou nezanedbatelnou úlohu i pojem holokaust, který roku 1958 uvedl poprvé Eliezer Wiesel, židovský spisovatel narozený v Rumunsku, ve svém románu Noc. Jednoznačné vymezení tohoto pojmu neexistuje, avšak řada buržoazních historiků s ním záměrně ztotožňuje vyvražďování Židů během druhé světové války. Takto vymezený pojem umožňuje totiž nejen transformovat třídní podstatu druhé světové války do roviny abstraktních pojmů obecné morálky a vytvářet obraz války jako boj zla a dobra, z něhož se však zcela vytrácí genocida slovanských i jiných národů, stejně jako genocida politických odpůrců fašismu, nýbrž zároveň umožňuje zakrýt i třídní strukturaci židovského národa, aby pod záštitou boje proti antisemitismu umožňoval realizaci nejreakčnějších plánů soudobých sionistů. Není náhodou, že Eliezer Wiesel, žijící v USA, dostal roku 1986 Nobelovu cenu za dlouholetou aktivitu v boji na obranu lidských práv (rozuměj buržoazních práv vykořisťovat a zotročovat většinu společnosti) a že v devadesátých letech XX. století stál společně s Václavem Havlem a Yoheiem Sasakawou u zrodu nadace Forum 2000.

Druhým cílem falzifikace dějin druhé světové války je zakrytí skutečné příčiny vítězství nad vojenskou silou nejen hitlerovského Německa, ale i ostatních států Osy Berlín – Řím – Tokio. Příčinou tohoto vítězství byla totiž v nejobecnější rovině mistrná aplikace teorie dialektického a historického materialismu do praktických podmínek společenského vývoje oné doby. Vztyčení rudé vlajky na střeše německého Reichstagu traumatizuje světovou politickou reakci. Symbolizuje totiž ekonomické, politické, vojenské i lidské vítězství vědeckého socialismu nad kapitalismem, který porodil fašismus.

* * * * *

Takové záměry tedy svou falzifikací dějin druhé světové války sleduje světová buržoazie. A hned za ní stojí všichni ti její věrní slouhové - „moderní myslitelé“, „autentičtí marxisté“ a další „sterilní filozofové“, aby ji podepřeli svými teoriemi „nového jazyka“, zbaveného „starých dogmat“ 19. století.

Avšak, jak je z historie známo, nikdo nakonec nezabránil tomu, aby se vědecká pravda neprodrala, byť v krkolomném zápasu, z temnot na světlo denní. Země se točí a její dějiny nekončí. Jejich běh je navzdory tvůrcům historického revizionismu určován zákonitostmi historického materialismu.

Vědomi si těchto skutečností stavme proti „modernímu“ šarlatánství vědeckou pravdu dialektického a historického materialismu, neboť jen nepokřivený obraz historie přináší tvůrčí poselství našich předků, z něhož lze čerpat inspiraci k přetváření společnosti progresivním směrem.

* * *

